

във вагон-ресторанта пак яде, в Милано - също. Най-после идва до такъв момент, че не може да поеме никаква храна и получава мускулни конвулсии. Откарват го в болницата. Хирургът казва, че веднага трябва да се извърши операция. Правят операцията, но... било вече късно. Харизанов умира.

Така завърши преждевременно своя земен път - стана жертва и единствено на своята лакомия, на невежеството и немърливостта си. Към своята собствена хигиена той изобщо не полагаше грижи. Беше нечистоплътен, не баня не ходеше или правеше това много рядко, краката си не обичаше да мие, дрехите му не бяха чисти. Всички се надяваха, че втората му жена ще го тури в ред, но макар много да се старала, не успяла да му повлияе, не можа да го промени.

Докараха тялото на Ив. Харизанов и го изложиха за поклонение в черквата "Св. София". Отидох и аз да изкажа съболезнования и съчувствия на жена му, на близките и приятелите му. Зад ковчега видях да стои и Кимон Георгиев. Изказах и на него съболезнованията си. Говорих му за причините за смъртта на Харизанов.